

הלוות פסח סימן חמוץ

ביאורים ומוספיים

בתבשיל ששים בוגדו, שכן בדרך כלל התבשיל שיש בו חמוץ יש בו חורה מרוכבים גנוספים בלבד החמא, בגיןبشر ומים, ורק מעט חמוץ בלו בחזוני הכלאי. אבל אם ידוע שה התבשיל היה מרוכב בלו או רוחו מוחמצץ, יש לתולות שאן ברבו שחור וה התבשל ששים בוגדו החמוץ הבלוי.

[משנ"ב ס"ק מא]
נתקבTEL קיום הפסחה⁶⁵.

(65) וביאר החוזיא (או"ח סי' קיט ס"ק ד) שאף על פי שליחת אינה אוסרת אלא כדי קליפה נבמואר בשווי יוז"ס סי' צא סי"ה, ואם כן רק כדי קליפה מהਬשר הגבינה או הדלים שנגעו בפירושו החמן בעלו מוחמצץ, ואין ר"י באיתן קליפות כדי לבטל את טעם הפירותים, מימ' מובין שלא ירו עבאל מקומות נגעו הפירותים, הרי המיקומות שנאסרו בטלים בשער המקומות.

אולם כתוב החוזיא (שם), שלפי דעת המג"א (ס"ק יא) שיבש יבש חזר וניעור אף אם לא חזר ובישלו את החערובת בפסח [יהיא הדעה הראשונה במשנ"ב ליל ס"ק ל"ג], לא יעיל הבוטל, שאנו זו תערובת של יבש, והרי הוא חזר וניעור [אכן, ראה החוזיא שם ס"ק ז' בסוף ד"ה במ"ב ס"ק נט] שבתב, שאפשר שכשהאיסור הוא כדי קליפה לא נהוגים להחמיר שיבש יבש חזר וניעור, ולפי זה אף כאן אין חזר וניעור.

אכן, לפי מה שמובואר בשעה"צ לעיל (ס"ק כד, וראה מה שכתבנו שם), שלדעת המג"א (ס"ק ז) דבר שקיבל טעם מהחמן התבטל באחרים אליו חזר וניעור, אף כאן המיקומות שנאסרו כדי קליפה בטלים בשער המקומות.

עוד כתוב החוזיא (שם ס"ק ה), שאף לדעת החולקים על המגיא וסוברים שיבש יבש אין חזר וניעור [הדרעה השניה במשנ"ב שם], מימ' אסור לבשל את הבשר הגבינה או הדגים בפסח, שכן כדי הקליפה מהן שנאסר יאסר את השאר.

[משנ"ב שם]
↳שוב איטין חזיר (בעזר⁶⁶).

(66) וביאר התיז (ס"ק ז), שאף על פי שליל (ס"ד) הביא השווי שתי שיטות בדבר, ושיש סוברים שחזר וניעור, כאן כתם להתרה, שכן כאן יש טעם נסוק להתרה, שיתכן שבלל לא היו במלח פירורי חמוץ. [אכן, לפי המבואר בשעה"צ לעיל (ס"ק כט) בדעת המג"א, שחטיבה שקיבלה טעם חמוץ שהتبטלת בחתיכות אחרות לכל הדעות אין אומרים בהה חזר וניעור, לא קשה קושית הטעם].

[משנ"ב ס"ק מב]

כדי שיפן על קאור וינקליל לרורתיהם⁶⁷.

(67) ושיעור כורי שיתן על האור ותחליל להרותה, כתוב בספר בית חז"ד נזהיר ייר יוסף דה"ה (ו"י סי' טז) שיש למחד לפי כל' בינוינו [כלומר שאון שלווי עבום, שאם כן עד שדו"ה ורותח יקח זמן רב, ולא שלווי דקים שמהדר להרותה], וכן לא במים מロויים, ולא במים מועטים, וכן לא באש מרווחה ולא באש מועטה, אך הסתפק ישראל (תודות פ"י יבין אותן מב ופסחים פ"ב יכין אותן מ"מ) כתוב שהשיעור הוא שמנונה עשרה דקotas. ובספר יוכת מים חיים [לאחד של המהרי"ל מפרangan] (כלל זין ט) כתוב שאין אנו בקיים בשיעור זה, וכן נהגו לאסור מיד. דעתו נספנות בענין זה, ראה בש"ת עמודי אש [אייזנשטיין] סי' יג [ך"פ עא ע"ד] ודרכו תשובה סי' קה ס"ק מב.

המשך במילואים עמוד 11

[משנ"ב ס"ק לה]

אבל מפר בנהנא, ומכל-שפן דמפרק ליקי'מו⁶⁸).

67) והחו"יא בתב (או"ח סי' קיט ס"ק יב) שהוא אסור אף בהגאה, שכן קרובי הדבר נשארו בו פירוריים, ובמיוחד הביה"ל (דר' שמא). ואף להשותה כתוב החוזיא (שם) שאסור, שאף על פי שאין בו אישור 'בל יראה' ר'בל ימצע, שהרי אין בו אלא ממשחו חמוץ, מ"מ בכלל מצות בדיקת חמוץ בעבר בכל דבר שאסור לאוכל בפסח.

[משנ"ב ס"ק לו]
שמא נשארו א"ז פרורין בעת הקטילה⁶⁹.

58) ולענין מים שנשאבו בפסח מימות ונחרות שידוע שהשליכו בהם חמוץ בפסח, כגון ים הכרת, ראה מה שכתבנו לקמן (סי' תס"ק ס"ז).

[משנ"ב שם]

דכל"ר נאסר על יידי הפרורין פכך בתחילת הפסח⁷⁰.
69) ואך אם הפירוריים לא שדו בין מנת לעת, כרבו לקמן (סי' תס"ק ס"ב) נלבי פרוסת לחם או בצל שמנצאו בימי[שעיר זה אסוח, ואך לעת הסוברים שצונן אינו אסור בפסח [ראה ש"ע לקמן (שם סי' ב)], לפ"ז שדרך הפירוריים להוות נסחים במים].

[משנ"ב שם]

שאי אפשר לפרק-יפת לאבר דקה (שם⁷¹).
70) וביאר החק יעקב (ס"ק ז) שאף על פי שגמ לאחר קstein נשארים בין פירוריים דקים שנברים רוך המשנן, מ"מ כיוון שקנאים הם עד מ"ד וכשהם מתנערבים עם היין הריהם מתמזגים בו מ"ד, נזונות הערובות זו כתערובת לח בלת, שאינו חזר וניעור בפסח, וראה מוחצהש (ס"ק י) שביאר באطن אחר.

[משנ"ב ס"ק לה]

האם נפל פרוסת לחם לתוכ' מים בפסח, לכלי עליון אפסר⁷².
61) ובtab שם (ס"ק כב) שהוא הרין אם נפה הזרבת עיטה לתוך מים צוננים, הרי הם אסורים, שדרך של עיטה לים במים.

[משנ"ב ס"ק לט]

יש לעריך בדיעבד להקל⁷³.
62) אבל לכתהילה, כתוב הטיז (ו"י סי' קה ס"ק א) שאסור לבבוש בקדירות אלל, במובואר בשווי שם (ס"י קכ"ב ס"ב). שאף על פי שנותן טעם לפוגם מותר בריעם, מ"מ לכתהילה אסור, שאסור חבמים לבשל בקדירה שאינה בת יומה, גוירה שמא יבש בקדירות בת יומה.

[משנ"ב שם]

ואו בדור געשה כתעם שבקוץ קבלי לפוגם⁷⁴.
63) אכן בביה"ל להלן (ס"ח ד"ה א) בתב שיש אהרוןים הסוברים שכלי שמנוח בו וחתב אין הבלתי בו מקבל טעם לפוגם אפילו אהר מעת לעת.

[שעה"צ ס"ק מא]

דספם פליטה כלם של תפין הוא משלחה⁷⁵.
64) בבריאור דבריו בתב החוזיא (או"ח סי' קיט ס"ק ח ד"ה הא), שהכל בולע מכל המרכיבים המתבשלים בו, הן מהחמן שהייה בתבשל וthon משאר הדברים שהיינו בו, וכיוון שכך, אם בישול תבשל בבל שביבשל בו לפחות כן תבשל שיש בו חמוץ, אין צרך שהייה בתבשל ששים נגד דופן הכליל, אלא נגד החמן הכליל, ואם אין ידוע כמה חמוץ בלו בכל, יש לתולות שיש בכל,

מילואים הלבות פסח סיימון תמו המשך מעמוד קודם

(שם ס"ט)قولו ר' דעת הרשב"א (תורת הביה ר'יד ש"א דף יז ע"א) שעומד על פי שבש ביטחן בטל חיד בתמי, ומותר לאוכל כל חיתכה מהעתודות בפני עצמה. ומושום שכל אחת ואחת שאומל און ונימש שהיא מן המותרות. מטעם לאוכלן בלאן בחד אסרו, וככתוב האחוונים עיין ט"ז ייר"ס ק"ט ס"ק אומשבי שם שאstorו והינו אלא מדרבק. ודעת הראי'ש (חולין פ"ז ט"ז ל"ו) שאף לאוכל את בול' בחד מורה, שכן גוירות החיתוך היא שנאמר (שםות כג ב') "אחרי ריבת להוטוין" כשהיאstorו בטל ברוב הריוו הנperfף להזיות התורה.

[ביה"ל ד"ה ונתבע]

דרך לאפקרא בצלבא קחש שט' לרעה ז"ה⁽⁵⁶⁾.

(56) וכן כתוב במשיבת להלן (ס"ק ל"ט) וכן בשעה'ץ להלן (ס"ק ק"ט) בשם בגדי ישע (ס"ט).

[ביה"ל ד"ה שהוא]

בנ"ו שפַּעֲקָפִי בְּקִין תְּנֵג פָּעֵית ג. ע"נ שם במשנה ברורה⁽⁵⁷⁾, ביאור דברי, שככל להרבות עליז קודם הפסח נתרב לח בלה' בפחות מושבים, שהויאל ומהבה עליו קודם הפסח כדי שייהנו בו ששים ויהיה מותר בפסח, והרב המשגיב להלן (ס"י ברכ' ס"ק ב) מושם מבטל איסור לכתיחלה, ובתב המשגיב להלן (ס"י ברכ' ס"ק ב) שוחב הפטוקים איסורים להרבות, שכן שהוא מרובה על רעת לאוכל בפסח, הרי זה מבטל בזמן האיסור. אכן, כתוב שב, שאפשר שבשעת הרוחק יש לסגור על המקלים.

(שם ס"ט) שמנועם זה נהוגים לאפקות את המזונות קדם פסח, שכן לרבות מצוי בדגן מעת חיטים מהומצאות.

[משנ"ב ס"ק לג]

משות שבקמץ בצעין⁽⁵⁸⁾.

(58) ומה שקיבלה טעם חמץ והערבה במשות אחרות קדם פסח, ברב ל�מן (ס"י תנא ס"ק קי"ו) שיש סוברב שכיוון שהוא אסורה ורק מהמת בליעיה, אין אמרות בהה' חזרה וביעור בפסח, ושיש סוברים שאף באופן זה אומרים 'חוור' ו'יעור'. וואה' מה שכתבו בשעה'ץ לעיל (ס"ק ב') בסבב החזרה.

[משנ"ב שם]

אכל לאכלה בך שרי'ג⁽⁵⁹⁾.

(59) ולעל' (ס"ק ט) ולהלן (ס"ק צ) סח' בדעה הראשונית והחוורא כתוב (ארוח ט"ז קיט ס"ק ה ד"ה ואמנב'ו, וס"ק טז ד"ה ואם וס"ק יז ד"ה ואם) שיש להקל כדעת החזרה, [וראה חוות'א שם ס"ק כ' לא' ושונה הלכות ס"ט].

[שעה'ץ ס"ק כח]

זה לא שין' כי' שנטחרב משחה⁽⁶⁰⁾.

(60) חוות'א כרב (או'יח ט"ז קיט ס"ק כא) שלעת הסוגרים שבשב' חזרה וביעור איסור להשתהטו אף אם נתעורר בששים.

[שעה'ץ ס"ק ל]

וזע, במקומות הקפיד ספקין ארעת קרא'ש⁽⁶¹⁾.

הלבות פסח סיימון תמו

המשך מעמוד כד

הכלheiten שכלי דינו בשאר דבר כבוש, שאינו מפליט רק לאחר מנת לנעת. וונגע דעה זו ברב הפטמאג (ויר'ס ט' שפ"ד ס"ק סח) שכן שוהיסיה שהבושש בעיר מותר לפולט ולהבליע יותר מאשר דבר הכבוש הוא מושם המליך המצוי בו, בהכרח אין דינו עדיף מליח עצמה, ומלה איש מפליט לילישת שכלי נסמכואר בשיער שם ס"י צה'ה ס"ז⁽⁶²⁾.

[משנ"ב שם]
יש לו דין בבלוש עלי'יר ז"ה⁽⁶³⁾.

(63) כאמור, דעה זו סוברת שובר הבושש בעיר ושהה כדי שייתנו על החזר וירתיה, בלבד שדין במלש'ל לענין שהוא פולט ובורע [נסמכואר בשווי בצד' (ס"י קה ט'יאג), רינו מבושל גם לענין שמפליט בשילוט שכלי], והרעה השניה סוברת שלענין פוליטות

הלבות פסח סיימון תמו

המשך מעמוד כד

[שעה'ץ ס"ק קלה]

בכש"ך, קולא בקאנן-אברלטס⁽⁶⁴⁾.

(64) חוות'א כתוב (ארוח ט"ז קיט י"ח ד"ה כתוב שעודת המכאי שכך לא שיר לקבעת שיעור בדבר, שפעמים מעט מיט מיט מיטים עריך רוב מיט בטללה. וראה חוות'א שם שכתב שאף השיר בירוד שם (ס"ק ט לא' נטה'ק במרון זה).

[ביה"ל ד"ה אמן]

פין שיט'ה קה'ה קרייפת' קצ'ת⁽⁶⁵⁾.

(65) ומ"מ אב' במשום בכלי שאינו בן יומו דרי' הם מותרים, וכן שכח' הרשי'ע. ובטעם הרבר כתוב החיק יעקב בטפירו מנוח עקב (כלל ג ס"ק ז), שהריבות וז' אף על פי שהוא גורמת שהכיבישה הפליט מחייב קודם מעת לעת, מים אכן בכח'ה לדוחש השחbullet פגומה, ולפייך אם הכלוי היה בן יומו, אבל אם לא היה בן יומו שחbullet פלט בעוד הוא בן יומו, אבל אם לא היה בן יומו הם מותרים, שאף אם הפליטה יצא'ה קודם מעת לעת, הרי' היא טעם פגום.

קדם פסח אם לא נתבשלו - ראה לעיל (ס"ק לג) שזו דעת חוות'א ראה הגהות רעקי'א (ס"ק ב) שבחג'ת מוכן ירשותם על דברי המתג'א ס"ק ל'ה.

אולס כתוב חוות'א (שם) שבאונן זה אסור לבשלם בפסח, שכן אם יבשלם, טעם החמץ הכלוע בחלקם ובעל בשאר הזיטים, ובפרט הרה הנאסרים אפיקו'ר במשהו.

[שעה'ץ שם]

שאין בקבלה כת' לפסחים קה' ז'ה⁽⁶⁶⁾.

(66) ובבא ר' השו'ע והרב (ס"ט) שאף על פי' שקיים לא' בبرش מבושל, מים אין דינו מבושל ממש. ורואה לדבר כתוב המכג'א (ס"ק ל'ה) שההגעלת כלב אין די בכבישה כדי להפליט את האיסור.

[משנ"ב ס"ק צ]

הוא לא'ג'ת⁽⁶⁷⁾.

(67) וכן טעם לפנים קודם פסח מותר לבורי' עלמא, נסמכואר ברמ'א לעיל (ס"ב).

הילכות פסח סימן תמו

כד בואר הפללה

שערית תשובה

וחזירא דצין ד ספְּקָל קַרְנִיטָה פְּלִילִין אֲשֶׁר שָׂבֵן נְגַדִּים לְקַלְלָה דָּאַן חֹורָן גַּבְעָור בְּקַפְּסָה:
אֲסֹור. עֲבָרִת בְּשָׁמָן שָׂוֹכָת בְּיַהֲיָה. וְעַשְׂשָׂעַן טְלִבָּה קְהֻן טְלִבָּה סָאוּרָה מֵיִן
שְׁפָרִים וְשָׁמְןָן בְּדִבְשָׁתָה, אָן לְפִי תְּשֻׁבוֹתָה יְשָׁה? תְּהִיר אָן הַדָּשָׁה הַרְאָשָׁה, דָּאַטְּנוּ
תְּחַזְּקָה וְעַד. וְעַשְׂשָׂעַן שְׁפָבָק שָׁאָם יְשָׁה תְּלִבָּה קְהֻן פְּגַעַן שְׁקָוּן
קְהֻן הַמְּחַזְּקִים וְקַיְמָאָה בְּקַהְלָה שְׁפָבָק נְשָׁאָרָה גְּבָרִי הַחֲסִים בְּקַיְמָה אֲרִיכָּה כְּפָאָה
וְלִשְׁוֹשָׁן שְׁפָבָק כְּבָבָכָב, יְשָׁה גְּלִילְרָה חֲדָשָׁה בְּמִינְבָּשָׁה. עַשְׂשָׂעַן וְבְשָׁמָן דָּאַן גַּדְעָן שְׁאָלָה
שְׁפָבָק מְדָבָבָה לְבִבָּשָׁה אָחָר יְשָׁה (לְבִבָּשָׁה, עַיְשָׁה), וְפָאָפָר בְּמַעַן יְהָה פְּהָה, דָּוְגָּא
קְהֻן פְּרִירָהָן פְּקָהָן יְשָׁה לְרִשְׁוֹת שְׁמָאָן וְקָאָה דָּקָה גְּנִיבָה פְּקָסָהָן, אֲכָל בְּגַרְגִּירָה הַחָהָה סְוֹתָה. וְעַזְּ

כאות הלהבה

בש' פ' אין חורן געור, עין שם: * שְׁפָא נְשָׁארוּ כִּי פְּרִזְרִין. אף-על-פי
שַׁפְקָה מִשְׁחוֹת הָאָמֵן מִלְּפָנֶים קְחָמָרוּ בָּה, מִשְׁם תְּכִיּוֹתָה קְרוּבָה לְקָדְמֵי הַאֲמָמָה
מִשְׁתָּמָא נְשָׁארוּ בְּפָרָחִין עַשְׂיָהִין]. וְהָרָא בְּשָׁוְתָה דָּהָרִי דָּנָא דָּמָא לְאַל שְׁמָךְ
לְפָלְפָא דְּחַדְרָרָן גַּעֲרוֹן, דָּבָלוֹ אָם וּבָבָר דְּבָעַלְמָא אָץ יוֹדָן וּנְשָׁרָבְקָסָר
הַחֲמָה, דְּזָקָנָא לְתָאָד לְלָעֵיל בְּכֻעַרְיָה וְקַעְדוּר שְׁמָחָה בְּוֹקֶחֶת דְּלָגָלָי צְלָמָא אָסָה,
עַזְמָה מִלְּמָה שְׁפָכָב סְפָגְנָא-אַבְרָהָם שָׁם קְסִיעָרְקָטָן חָ: * מַפְרָר ?אַבְכָלָב פְּסָחָה.
בְּעַקְלָדִי-תִּימָס שְׁפָכָב דְּבָעַלְמָא זְקִיר לְקוּרִיוֹתָה טְמָחָה מְנָפְתָלָה, וְקָרְדָּלָתָה
מְסַפְּכָר מַפְרָר לְקוּרִיוֹתָה אַפְּלָמָה בְּפָמָתָה, וְעַמְפָא אַפְּקָמָר לְקוּרִיוֹתָה נְזָקָה קְטָמָה
* שְׁלָרָהִים בְּמִוםְמִוםְ וּכְךָ אַכְלָא אָם לְאַסְיָה שְׁרָהִים בְּמִיםְמִים אַלְמָנָחִים בְּשִׁיטִים

על-ידי מנסננה שנקביה ודקון מאור, שא' אפשר לפרק-ה' לעבר
וובר אלא במקסימ שנקביה אים דקון כל-כך, חישין שפא ניכר
וקצת לנטוח קאוחו טעם בפסח. ואך דבצ'יך יש הרבה מקרים
שס: (לח) ונונתין קפה עד עכשו [מ"א]. ולפי מה שhaber לאעטן
עת-לעת קפה לנטוח בפסח. נטול עלה מאסורה מושם ורכשו
חרוסת לחם לתוך מים בפסח, נטול עלה מעת שנפל הפה לתוך קין גדרין
גדי, אפל ליבא מעת-לעת מעת שנפל הפה לתוך קין גדרין
שאב הגהמא של מירבש בנטה שונפי בה קמח, שרי לשוטות
קערם פסח. אפלו (לט) בכלי חמץ, דאי מליחת כליליס להקליט;
למא שרי. ומטעם זה, (ט) אפלו נקבשו כל אלו מעתרעת בתוך
בלול הוא בז'ומו (מל) יש לצדד בז'עכד לנקול, דיאקמי מקבל
בקבלי רפאים⁶³, ומהעדר-לעת של שmorph החמן כבר נשלים מקרים:
羞: (כא) מער לאקלם. אך (מג) אם הנה בעמלח קצת חמץ
בקבלי רפאים⁶⁴, (מג) יש לו די נקבוש על-ידי זה⁶⁵, ועלאן אם קבה בק-
שד ליקמן מטבח, אסור מה שטבוח בטור הארץ [דרמה שלמעלן מה
דר אל-ארם-ין ישות מעתרעת בתוך הארץ (מו) וגם יהינה מליחת
פסח: (מג) בימים בפסח. אבל קודם פסח אין להחמיר אף
הו. ואך לודעת ספק-מיין בסעיר-קען סקונם דבציר גוּפָא דאסתרו
בבמים, הימים מבטלין עם הארץ. ומכל מוקם בפסח גוּפָא דאסתרו

שער הצלדה

באר הילטב

אם נצרכָב לח' בלה' שפָחוֹת מִס' קְדֻם קַפְחָה יְכוֹל לְהַרְבֵּת עַלְיוֹן קַפְחָה עַד שִׁנְאָה כִּי שָׂהָא מִסְרָר בְּפֶסֶת וְאַזְנָה מִשְׁוּם אֲזַנְיָן אֲסֹר לְכַפְחָלָה, ט'ז. וְעַזְנָה בְּיַחַד יְצַחַן תְּגַבְּגָה וּבְכַבְנָה גַּם. קַמְח בְּקַמְתִּי קַבְרִי לְח' בְּלָה, וְאַם נְגַבְּטָל גַּזְמָס פָּסָח קַפְרָר לְאַפְוֹת קַפְעָה קַמְתִּי בְּקַמְתִּי, תְּהִי, בְּתִי: (ז') אֲסֹר בְּפֶסֶת. דְּגַנְגָּו לְשָׁהָוֹת, אֲכַל מִסְרָר בְּפֶגְגָּה, וּמְכַשְּׁ דְּמַרְרָ לְקַיְמָו. וּבְלָה מַשְׁפָּטָר לְהַשְׁהָוָת שָׁפָר לְהַנּוֹת מַמְנוֹן. צַנְיָן חַזְיָן, וְאַם לְגַח מַוּחוֹד יְזַנְיָן לְקַדְמָס תְּפֶסֶת, אֲכַל קְנוּן לְכַיְעָז אֲסֹר לְלוֹן, וּלְשָׁבָע, מ'א. וּלְקַאֲשָׁא שְׁלָא סְנוּן קְדֻם תְּפֶסֶת, אֲכַל קְנוּן לְכַיְעָז שְׁרִי, מ'א וּחוּי, ע'ש. וּפְזַי כ' דְּגַנְגָּו לְאַמְגָן, דְּשַׁפְאָ לְזַאֲדָן דְּרָה גַּכְבִּי קוֹ וְאַם שָׁאַב נְגַבְּקָא שֶׁל מִידְבָּשָׁ בְּגַעַת, רְשִׁרְיָן לְשָׁהָוֹת מִשְׁנָה בְּרוּרָה (לה) אֲסֹר בְּפֶסֶת. קְנוּן לְשָׁהָוֹת, אֲכַל מִסְרָר בְּהַגְּנָה, וּמְכַלְּשָׁכֵן דְּמַטְרָ לְקַיְמָו⁽⁶⁷⁾ בְּיַן שָׂהָא וּמִקְשָׁש בְּעַלְמָא⁽⁶⁸⁾ [אֲחַדְוָנִים]: (לו) דְּמַשְׁנָן שְׁמָא וּמוֹר. רְזַחְתָּ לְמוֹר, רְמַשּׁוּם קְשָׁעָם שִׁישָׁ בְּהַיָּן עַל-יְדֵי הַפְּתָחָ שְׁנוּרָה בְּנָמָנוֹ (לו) לְאַחַי אַיְלָרִין, דְּהַטְעָם כָּבָר נְגַבְּטָל בְּשָׁלִשִּׁים קְדֻם הַפְּסֶח וְאַגְּנוּן חֹזֵק גַּנְעָור, וּמִקְדַּשְׁנָן שְׁמָא נְשָׁאָר אֶזְרָוִין בְּעַת הַפְּטָלָה⁽⁶⁹⁾. (לו) וְעַזְנָה בְּאַחֲרִינִים שְׁהַסְּבִּיטִי וְלֹא מְחַמְּרִין אֶלְאָ קְשָׁלָא סְנוּן קְדֻם הַפְּסֶח [אַזְנָה] שְׁבַּפְסָח סְנוּן (לו) לְאַמְגָן, דְּכַבְרָ נְאָסָר עַל-יְדֵי הַבּוֹרִין תְּקֵבָה בְּתַחַלָּת הַפְּסָח⁽⁷⁰⁾, שְׁגַנְתָּר טַעַם בְּהַיּוֹן, אֲכַל אַם סְנוּן שְׁמָר אֶת הַגְּשָׁבָה מִשְׁעָם לְעַמְּדָה יְאַש

משנה ברורה

(לה) אסור בפקח. כינו לשוחות, אבל מטרם בהנאה, ומפל-שכן דמטר ל^{קִימּוֹן} (גין) שהוא רק חיש בעלה [אחרונים]: (לו) דמיינן שמא וכו'. רוצח לוטר, רמשום הטעם שיש בהין על-ידי נתת שנירה בחוכו (ג) לא כי איסרין, הטעם קבר נתפשט בשלשים קודם הפקח ואינו חזיר גנער, רק דמיינן שמא נשאר או פרונין בעת הפטול (ה). (לו) וצין באחרונים שהסיטוי שלא פחתירין אלא קשלא סבונו קודם הפקח [^{אך} שפקח פננו] (ל) לא מהני, רקבר נאסר על-ידי ההורין תקף בהחלה הפקח (ט), שagnet טעם בהין. אבל אם סנו שמי אף הנשובה משמעת עולם וגס יא

שים פין (ה) גנד פל פהן. וזרוא בינן, שחהא (ו) צלול ומסט דריך שם⁽⁶⁾, אבל אם נפל הפה קמייךש, שלעכמים הם עבים וגאנין אם נפזרין זיך שם : (ז) נשארו בו פרודין וכו'. ואפלול זיך בחתיכ אחרית של יין, פסיכון נאסר בללה, (ח) דשפאן נפל הפרודין, לאגנון פסיכון תסס טיער יב, הכא לאכלי עלא מא אסורה, פמיוני שעבר בסיכון תסס טיער יב במשנה ברורה שם בשם האקורדים. ואם נפל להחדר רליהוות נמס בחתוך כפים, ואפלול פון הרים לא מהני. אסורה, אם לא שפנסנו קנים הפסח, אז מה שנופס בטל בעששים. בפסח, דכטל בששים, דקיין לח בלח [אחרוניים]: ח (לט) שגמליה ו עוד, דססת פלים אוינו בז'יזומו, ונומן פעם לנטן קטע פסח לאכלי הכלוי אין לאסורה, אך דכטול קבבש, מכל מקרים הללו לא פקם הוא. טעם מן הקביעה - אמר מעת-לעת ו אז כבר נעשה החעם שבתוון (מ) ולא גנחרו בהם. לבסוף הפלח שמא נמצא בהם קצת פרור ובלווע מהם, נתפטל קטע הפסחים⁽⁶⁾ ושוב אוינו חזר גנוורו⁽⁶⁾: (מכ) יש אומרים שאפלו בוגח שם ובן מושט כדי שיקון על קאור נזחילה יונמו מבליעת הקץן, (מכ) או שקהה מלאה קרביה קדרך שמלוכין האoir (מכ) אוינו בכלל בכוון. (מכ) ויש אומרים שאף בנה אוינו אן קרביה, (מכ) ובמקרים הקפער יש לסתה לסקל בפה שגעשה קדרך לכתחלה. (מכ) אף אם קהה קבלן קז'יזומו מבליעת קצמן, הכא (ו) פין שרודר על-ידי מליחה נחשב ככברוש אף בזמנ מיעוט, הכא (ו) פין שרודר

(ל') פָּגַן-אֲקָרְבָּן: (ל') שִׁיר וּפְגַן-אֲקָרְבָּן לְרִיאָה וּחַקְיָעָךְ וּשְׁוֹא: (ל') עַזְנָה בְּמִקְדָּשָׁה שֶׁפֶתֶר דָּאַפְּלוֹ אֵם לֹא נִקְצָא שָׁוֹם פְּרוּרִין עַל
הַמִּסְנְּתָר גַּסְמִין אֲסֻדָּה, דָּאַפְּלוֹ רְשָׁוֹר שְׂהִיר פְּרוּרִין וּמְחוּזָה בְּחֻזָּה הַפְּסִיחָה: (ל') בְּקַרְבָּא לֹן בְּעַלְמָא וּמְקַשְּׁרִין בְּכַלְהָ: (ל') מְגַן-אֲקָרְבָּן קְשָׁש
הַרְשָׁבָת: (ל') בְּרִיכִינְגָּטִים: (ל') חַקְיָעָךְ וּשְׁאָרִי פְּסִיקָּם: (ו') חַקְיָעָךְ וּשְׁוֹא: הַיְנוּ אֲכָלָו נְכָבֵשׁ בְּמִים גַּסְמִין, דְּקַבְּשָׁה לֹא שִׁיר בְּרָכָה יְבָשָׁה
הַרְשָׁבָת: (ו') טַיְיָ בְּקוּרָה דְּעָזָה סִימָן קָה וּלְמַן אֲבָנָם וּחַקְיָעָךְ וּשְׁוֹא. עַזְנָה חַקְיָעָךְ שְׁמַעְדוֹר וְדָעַ טָעַם לְהַקְלָל, וּסְקָם פְּלִיטָת כְּלָים שָׁלַק קְמַן חָהָ מְשֹׁרוֹגָה. וְאֵין
רְגִילָּן להַשְּׁפָלָה בּוֹ הַמִּזְבְּחָה שְׁפָעַ וּמְחַטְּלָל קְזָם נְפָסָה, וְאֵין לְאָסָר קְזָם נְפָסָה כְּלָמָדָה כְּנַפְתָּה, דְּלַכְתָּה
הַפְּלָחָה מְשֹׁוֹי להַלְּתָה שְׁבָחָה הַרְמָה מְעַתְּלָתָה, אַזְרָךְ שְׁלָשִׁים לְבַטְלָה וְאַזְנָה מְעַתְּלָתָה נְעַשָּׂה לְפָנָים כְּלָיִלְבָּד בְּפָלִילִי: (ו'ג) קְגַנְזָרְבָּתָה לְקִדְעָתָה
הַפְּרִישָׁה, וּתְמִירָה בְּגַהָה מְדִינָה בְּלָשָׁן כְּפָרָר מְקַזְּמָן, דְּלַשְׁמָן עַל-קְדִי מְעַתְּלָתָה שְׁמַחַת כְּלָיִלְבָּד שְׁשִׁים גַּדְעָד בְּלַפְלִילִי: (ו'ג) קְגַנְזָרְבָּתָה
הַפְּרִישָׁה, וְאֵילָה רְגָה וְעַדְתָּה חַקְיָעָךְ: (ו'ג) דָּאַי לְאוֹ כְּכִי, עַל-זִיְדָה תְּפִיעָת לְעַתָּה נְעַשָּׂה לְפָנָים, כֵּן שְׁאָרִי פְּנֵי בְּגַהָה: (ו'ג) פְּנֵי מְלָשָׂה לְהַלְּשָׁבָחָה: (ו'ג) פְּנֵי אֲבָנָם,
מְשַׁתְּמָשָׁבָב כְּלִי-מַפְּסִיכָּמָן אַיְנוּ אֲסָר מִה שְׁנַקְבָּשׁ בְּזַקְמָן הַפְּסִיחָה: (ו'ג) אֲחַרְנוּמִים: (ו'ג) מְגַן-אֲקָרְבָּן וּשְׁוֹא:
בְּפֶרֶט לְפִי מה שְׁתַבֵּחַ הַחַקְיָעָךְ דְּקַחְתָּם כְּלִי-מַפְּסִיכָּמָן שְׁאַיְנוּ מְשַׁתְּמָשָׁבָב כְּלִי-מַפְּסִיכָּמָן זַקְמָן הַפְּסִיחָה: (ו'ג) אֲחַרְנוּמִים: (ו'ג) מְגַן-אֲקָרְבָּן וּשְׁוֹא:

הֲלֹבֶת פֶּסַח בִּימָן תְּמֻנוֹ

בֵּיאוֹרִים וּמוֹסְפִּים

[משנה ב' ס"ק מ]

לאף דנַעֲפְתָל קָדֵם הַפֶּסַח, חֹזֶר וּגְעוֹר בְּפֶסַח⁷¹).

(7) וביאור התז' (ס"ק ז), שאף על פי שלhalbנה כתוב הרמ"א לעיל (ס"ד) שאינו חזר וניעור [אללא אם כן התערובת היא יבש ביבש] מ"מ בין שחלק מהמלח נשאר דבר עלי הגביונות הרגניות או הבשר החוששים שהיו מעורבים בו פירורי חמץ, והלך עדין מצד בתר המלח הדבוק.

[משנה ב' ס"ק מות]

חוֹזֶן פִּיּוֹסְטָוב קָאַפְרוֹן שֶׁל פֶּסַח⁷²).

(7) וכפי שבכתב לקמן (ס"ר, תפסו ס"ק ל') שכון שום טוב שני של גליות הוא מדרבן, אין מחמירין בו בדבר שיש בו ורק חשש בעלמא [ובן מבואר להלן (ס"ק טא)].

[משנה ב' ס"ק נ]

לֹא נָגַגְוּ לְקַהֵל בְּשָׂומָן פְּנִים מְלֹחִים לְאַכְלָם חֹזֶק הַפֶּסַח אַף עַל פְּנֵי הַדָּת⁷³).

(7) ובטעם הדבר בתב האיר (ס"ק יט). שחחשו שמא יבוא לאכול גם דגימות שאין דרך להידיחב.

[ביה"ל ד"ה השוחטים]

לֹא שְׁנִיאַר בְּמַבּוֹשׁ פִּי אָמַר בְּדָבָר לְחֵבֶלְלָה⁷⁴.

(7) אללים המכחים לכתילה שלא להניח דבר מלוח בכל שבלע בו אישור, כתוב הרמ"א (ו"ד סי' קה סי' ג) שתבא עליו ברבה. ואם הדבר המלח הוא לח במקצת, כתוב והשיך שם (ס"ק מד) שנראה מדברי הרמ"א (שם) שלכתילה אסור להניחו.

[משנה ב' ס"ק מג]

מִחְמִירֵין אֲפָלוּ שְׂרָה זָמֵן מְעַט⁷⁵).

(6) בולם, אפילו אם נשרו פחות מידי شيئا על האור וירתייה, כן כתוב העולת שבת (ס"ק ה). והחו"א כתוב (ארוח סי' קיט ס"ק י"ה ובמ"ב), שבאופן זה אין מקור מן הדין לאסורה, שכן אפילו אם nondן את שריות הדגים כשרייה בעיה, ונסביר בדעת הסוברים לעיל (ס"ק מב) שציר מפליט בכדי شيئا על האור וירתייה, מ"מ בפחות משיעור זה אינו מפליט.

לפיך בתב החזו"א (שם) לפרש את דבריו השור"ע שנזכר באופן שהרגים היו שרויים בכלל מעט לעת, וששים נגד החומר שבעל, ולפיך אם נשרו קודם פסח, הרי הם מותרים ממשו שהחומרبطل בששב, ואם נשרו בפסח הרי הם אסורים, שנאכו במשהו.

אפשרות אחרת בביאור רבבי השו"ע כתוב החזו"א (שם), שנזכר באופן שהרגים היו שרויים בכדי شيئا על האור וירתייה, ואף שריה זו ברוות כשרייה בוצר [שללא בדברי המשניב], וסבירו השו"ע שיש להחמיר כדי הטעמים שעור מפליט מבלי בכדי شيئا על האור וירתייה.

ומ"מ כתוב החזו"א (שם) שבעון שקבעו האחרונים שיש לאסור בפסח אפילו אם שריו בפחות משיעור شيئا על האור וירתייה, אפשר שדבר זה נחשב כמנוגן, ויש לנו בו איסור.

[שעה"צ ס"ק נז]

מה שכתב פלטפר יש למחaddr לזריר סני וך לבקחלה⁷⁶).

(7) והחו"א כתוב (או"ח סי' קיט ס"ק י' ד"ה ר"ה ובמ"ב) שכונת השו"ע היא לאסורה אף ברייעת, וראה מה שכתבנו בהערה הקורנות.

